

ΕΜΜΑ
ΚΟΥΙΓΚΛΥ

★
★
★
ΤΡΑΠΕΖΑ
★
★
★

ΜΠΙΖΝΕΣ ΜΕ ΤΟ
ΧΑΡΤΖΙΛΙΚΙ

 ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Το μεγάλο σχέδιο	11
Σφαιράτος Ο'Νιλ	16
Το συμβόλαιο	22
Η γενική συνέλευση	26
Τα Τελετάμπις	40
Οι Δίδυμες Πείνες	50
Ο πάγκος του χασάπη	62
Πάντν Ταραντίνο	74
Αποθέωση	82
Ο Μαύρος Αξιωματικός	91
Το ματωμένο κατσαβίδι	100
Το τρέιλερ	108
Λόχυ Μάλγκρου	116
Τα χρυσά εισιτήρια	125
Σπεκς Κόνλον	132
Μόουζες Ομπάνα	141
Η αποχώρηση	147
Τζέιμς ο Μούχλας	159
Κατοστάρι: το βίντεο	165
Μιλκσέικ φράουλα	175
Άρτφουλ Ντότζερ	182

Άλαν ο Τρίτος Ντόχερτυ	190
Τραγανοκουβάς	196
Ο λομπίστας	206
Ο ξάδερφος	216
Μπαμπέσα Ντόχερτυ	223
Κουίν ο Κουνιαμπέλας	229
Κιν ο Πούδρας	243
Ο ελαφοκάνθαρος	249
Ο επαναστάτης	255
UFO	263
Οι αδερφοί Φιλίπε	273
Μπιγκ Μπεν	286
Κιμ η «Εκδικήτρια»	292
Κομφετί του χάους	303
Η συγγνώμη	311
Εικονική πραγματικότητα	326

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΣΧΕΔΙΟ

ΚΟΙΤΟΥΣΑ τον Φιν Φιτζπάτρικ να ακουμπάει ένα πάκο κολλαριστά πενηντάευρα στο πάτωμα των αποδυτηρίων. Ήρθε πιο κοντά μας. Μετά, τινάζοντας απότομα τα χρυσαφένια μαλλιά του, ανακοίνωσε έτσι απλά πως άνοιγε μια τράπεζα.

Καμία αντίδραση.

«Χα! Κόψε την πλάκα, ρε Φιννόκιο...» είπε τελικά ο Γκέμπριελ Ο'Ρουρκ. Ο Γκέμπ είχε την ικανότητα να σπάει οποιαδήποτε σιωπή. Ο φαφλατάκος.

Αλλά το πρόσωπο του Φιν παρέμεινε ανέκφραστο. Μιλούσε σοβαρά. Όπως συνήθως, όταν ήταν για χρήματα.

«Πού τα βρήκες τα λεφτά;» ρώτησα εγώ, που είχα βάλει ήδη διάφορα με τον νου μου.

«Αποταμιεύσεις, Λούκυ».

Εγώ κοιτούσα το πάκο με τα γυαλιστερά χαρτάκια, μαγεμένος προς στιγμήν από τη μυρωδιά των καινούριων χαρτονομισμάτων.

«Δεν... παί-ζει» είπε ο Πάμπλο Σίλβα, μια πρόσφατη μεταγραφή στην κλίκα μας. «Κάνει πλάκα, ε;»

Κανένας δεν απάντησε. Ούτε καν ο Γκέμπ.

«Ει, Φιν, δώσ' τα μου εμένα τα λεφτά, ρε τρελοκαουμπόι» συνέχισε ο Πάμπλο απλώνοντας το χέρι του προς το χρήμα, με τα μάτια του να αστράφτουν ηλεκτρισμένα. «Μπορώ να τα ξοδέψω πολύ άνετα».

Ο Φιν ακούμπησε τον δείκτη του σταθερά επάνω στο πάκο με τα χαρτονομίσματα. «Α, εδώ είν' το θέμα, παιδες... Δε θα τα δίνω έτσι τα λεφτά. Θα τα δανείζω. Καλά δεν τα λέω, Κόμπυ;»

Πέρα στη γωνία, ο Κόμπυ Κοβάλσκι έκανε ένα καταφατικό νεύμα.

Άρα ο Κόμπυ ήξερε για το σχέδιο. Τι σοκ. Ο Φιν είχε νεύρα ασάλινα, αλλά μυαλό για τέτοια πράγματα... όχι και πάρα πολύ.

«Με τόκο» είπε ο Κόμπυ.

«Ακριβώς!» συμφώνησε ο Φιν, χαμογελώντας και τρίβοντας τα χέρια του θριαμβευτικά. «Σαν κανονική τράπεζα».

Όπως μάθαμε τελικά, η φαινή ιδέα είχε έρθει στον Φιν την ώρα που ήταν στην καρέκλα του οδοντίατρου, άκου τώρα. Μάλλον από τα αναισθητικά που του είχαν δώσει για να του ξεριζώσουν το δόντι.

Ο Φιν μάς αράδιασε τα γεγονότα έτσι όπως τα έβλεπε. «Κάθομαι, που λέτε, εκεί πέρα με το δόντι μισοβγαλμένο, αίματα παντού, αφόρητος πόνος, μιλάμε...»

Χασμουρήθηκα δυνατά. Αίματα παντού. Ο γνωστός Φιν. Πάω στοίχημα ότι του έκαναν ολική αναισθησία. Έριξα μια ματιά στο ρολόι μου και αναρωτήθηκα πόσο, άραγε, μπορούσε να κρατήσει αυτή η ιστορία. Έτσι όπως τον άκουγα τον Φιν, το πήγαινε για έπος.

«Και σκάνε στο μυαλό μου οι Boy Wonder» συνέχισε εκείνος.

«Έλα, φίλε, μιλάμε για τρελές παραισθήσεις, ρε Φιννόκιο!» είπε ο Γκέμπ με ένα βροντερό γέλιο.

«Βούλωσ' το, Γκέμπ» αντιγύρισε ο Φιν και τον σκούνησε.

«Οι ποιοι;» μουρμούρισε σε μένα χαμένος ο Πάμπλο.

«Οι Boy Wonder, το συγκρότημα» απάντησα εγώ. «Τους έχει δείξει η τηλεόραση».

«Έχω, που λέτε, τους Boy Wonder να χτυπιούνται μέσα στο κεφάλι μου. Και τότε –ΤΣΑΦ– να σου και η Μόνα Λίζα Μέρφου». Τα μάτια του Φιν άστραψαν. Σταμάτησε να μιλάει, σαν να μη χρειαζόταν καμία περαιτέρω εξήγηση.

Κανένας δεν αντέδρασε, εκτός από τον Κόμπυ, που συγκατένευε με ενθουσιασμό. Ήταν φανερό πως είχε ξανακούσει την ιστορία.

Ο Φιν κατσούφιασε. «Ελάτε, ρε παιδιά... Δεν το πιάνετε;»

Ξαφνικά θυμήθηκα: στα πίσω θρανία στα μαθηματικά. Η Ανναλίζα Μέρφου να μιλάει ασταμάτητα για τη συναυλία των Boy Wonder – θα έκανε τα πάντα, λέει, για να πάει, αλλά δεν είχε λεφτά για το εισιτήριο. Οι γονείς της δεν της έδιναν προκαταβολή από το χαρτζιλίκι της, επειδή την είχαν τσακώσει να κάνει κοπάνα.

«Δύο λέξεις μόνο θα σας πω: ΤΑ-ΜΕΙ-Α-ΚΕΣ ΡΟ-ΕΣ» συλλάβισε θεατρικά ο Φιν.

«Ταμειακές ροές» διευκρίνισε ο Κόμπυ, μάλλον για τον Γκέμπ.

«Αυτό είναι το πρόβλημα της Μόνα Λίζα Μέρφου...» πρόσθεσε ο Φιν με νόημα.

«Ένα απ' τα προβλήματά της» είπα εγώ στον Πάμπλο.

Ο Φιν είχε πάρει φωτιά. «Ένα πρόβλημα που εμείς μπορούμε να λύσουμε».

Ο Γκέμπ βόγκηξε, κουνώντας το κεφάλι και πασπατεύοντας με μανία το κινητό του. Δεν το έπιανε. Δεν ήταν και ο φωστήρας της παρέας ο Γκέμπ μας.

Χτύπησε το κουδούνι.

Αναστέναξα. Επόμενη ώρα: ισπανικά. Και δεν είχα διαβάσει πάλι. Εγώ και η κυρία Γουόλς πηγαίναμε για μετωπική. Αν δε σοβαρευόμουν, θα μου έβαζε τα δυο πόδια σ' ένα παπούτσι, και σύντομα. Τα ισπανικά μού άρεσαν. Η κυρία Γουόλς δε μου άρεσε ιδιαίτερα. Και τα αισθήματα ήταν μάλλον αμοιβαία.

«Εσύ τι λες, Λουκ;»

Σήκωσα το κεφάλι. Ο Φιν κοιτούσε εμένα.

«Θα γίνεις τοκογλύφος, λοιπόν» είπα εγώ χαμογελώντας, ενώ τινάχτηκα πάνω και τεντώθηκα.

Οι άλλοι γέλασαν. Η αλήθεια είναι ότι τα είχα ξανακούσει αυτά. Ήταν απλώς άλλη μία παλαβή ιδέα του Φιν.

«Κόπανε». Ο Φιν έβγαλε τον σκούφο του και μου τον πέταξε στα μούτρα. Αλλά χαμογελούσε. Προφανώς σκεφτόταν ότι θα ψηνόμουν, αργά ή γρήγορα.

Ξαφνικά μου μύρισε λεμόνι. Εμφανίστηκε δίπλα μου η Έμιλυ Κλαρκ.

«Τι μαγειρεύετε εσείς;» ρώτησε κοιτάζοντάς μας καχύποπτα, και το βλέμμα της σταμάτησε στιγμιαία στον Πάμπλο. Του χάρισε ένα από τα εκθαμβωτικά της χαμόγελα.

Μετά γούρλωσε τα μάτια. Είχε δει τα λεφτά. «Πουλάκια μου... Τι γίνεται εδώ πέρα;»

Εγώ πήρα την τσάντα μου και τους άφησα εκεί. Το κουδούνι είχε χτυπήσει από ώρα. Το μόνο που μου έλειπε τώρα ήταν να φάω κι άλλη τιμωρία για αργοπορία. Να ομορφύνω και τη μέρα της κυρίας Γουόλς.

ΣΦΑΙΡΑΤΟΣ Ο'ΝΙΛ

ΕΙΧΑΜΕ ΒΓΕΙ για μεσημεριανό διάλειμμα και χαζολογούσαμε στο γήπεδο του μπάσκετ. Όση ώρα ο Πάμπλο, ο Γκέιμπ κι εγώ κλοτσούσαμε μια μπάλα ο ένας στον άλλο, ο Κόμπυ και ο Φιν συζητούσαν τα υπέρ και τα κατά της δανειοδότησης του Σφαιράτου Ο'Νιλ.

«Ο Σφαιράτος χρωστάει ένα κάρο λεφτά στην καντίνα» είπε ο Φιν.

Κάτι μας είπες. Ο Σφαιράτος είχε τη συνήθεια να χαλάει λεφτά σαν να μην υπάρχει αύριο, κυρίως για να γεμίσει το στομάχι του. Μπορούσε να φάει όσο όλη η Ιρλανδία μαζί. Κι όμως, έτρεχε από τη μια άκρη του γηπέδου στην άλλη πιο γρήγορα απ' όλους. Και ήταν πετσί και κόκαλο ο άτιμος.

«Ναι» είπε ο Κόμπυ. «Η Πέγκυ η Νταρντάνα τού 'ριξε άκυρο όταν είδε πόσα χρώσταγε. Τώρα πρέπει να τα ξεπληρώσει όλα».

Εγώ είχα περιέργεια. «Πόσα χρωστάει;»

«Εξήντα ευρώπουλα» απάντησε ο Κόμπυ.

Σφύριξα σιγανά.

«Τα περισσότερα κέρδη της η καντίνα απ' τον Σφαιράτο τα βγάζει, όμως» πρόσθεσε ο Κόμπυ.

«Ο τύπος τρώει σαν άλογο. Πρέπει να τρώει πιο πολύ σε μία μέρα απ' όσα σαβουρώνω εγώ σε μία εβδομάδα» είπα.

«Φαίνεται, πάντως, πως η Νταρντάνα έδωσε τελεσίγραφο στον Σφαιράτο» συνέχισε ο Κόμπυ. «Αν δεν την ξοφλήσει, θα πάρει τους γονείς του».

«Ναι, και ο Σφαιράτος έχει σαλτάρει. Οι γονείς του είναι μυστήριοι, δε θέλουν να ξέρει ο κόσμος τις δουλειές τους, μιας και η μάνα του είναι στο δημοτικό συμβούλιο, και καλά. Φοβούνται μην τους γράψουν οι εφημερίδες».

Όλοι γυρίσαμε και κοιτάξαμε τον Γκέμπ, την πηγή αυτού του μαργαριταριού.

Ο Φιν γέλασε κοροϊδευτικά. «Οι εφημερίδες, καααλά... Ποιοι νομίζουν πως είναι; Οι Μπέκαμ;»

Έτρεξα για την μπάλα. «Ο Σφαιράτος έχει ένα δεξί σαν του Μπέκαμ. Γκνταμ, κατευθείαν στο γάμα».

«Αυτά είναι κόλπα του Νεϋμάρ, Λούκυ» αποκρίθηκε ο Φιν παρακολουθώντας την μπάλα να κατεβαίνει προς το κεφάλι του Γκέμπ.

«Ο μπαμπάς του Σφαιράτου έχει και κάτι εταιρείες, μην ξεχνιόμαστε...» πρόσθεσε ο Κόμπυ με νόημα. «Οπότε έχουν κεφάλαια».

Αυτό έκλεισε το θέμα. Ο Σφαιράτος ήταν μέσα.

«Ναι, αλλά τι θα χρεώσουμε;» αναρωτήθηκε μεγαλόφωνα ο Φιν. «Εδώ σε θέλω».

«Όχι, ρε Γκέμπ, γαμώτη μου!» Έβλεπα την μπάλα να πετάει πάνω από τον φράχτη.

«Γκέμπ, ρε τρελέ! Τι κεφαλιά ήταν αυτή;» είπε ο Πά-

μπλο, που έτρεχε ήδη προς την πύλη για να μαζέψει την μπάλα. «Τρελέ. Τρελέ!»

«Θα βοηθούσε μάλλον αν το 'βγαζες αυτό» είπα εγώ, χτυπώντας με το δάχτυλο το μαύρο κρόνος μοτοσυκλετιστή, που ήταν το σήμα κατατεθέν του Γκέμπ.

«Να το βγάλει; Χλωμό... Ούτε όταν κοιμάται δεν τη βγάζει αυτή την περικεφαλαία, μου φαίνεται» αντιγύρισε ο Φιν.

Ο Γκέμπ ανασήκωσε τους ώμους κι έβγαλε το τηλέφωνό του.

«Δέκα τοις εκατό» είπε τελικά ο Κόμπυ, έχοντας σκεφτεί σοβαρά το ερώτημα του Φιν. «Θα χρεώσουμε δέκα τοις εκατό. Βγάζεις ένα ευρώ για κάθε δεκάρικο που δανείζεις, δηλαδή».

Ο Γκέμπ πετάχτηκε. «Ένα ευρώ; Τι λε, ρε φίλε. Δε σας βλέπω να πλουτίζετε γρήγορα».

Ο Φιν κλότσησε τα χαλίκια. «Γκέμπ, τράβα παίξε *Angry Birds* και άσε μας ήσυχους, ρε χαμένε».

Ο Γκέμπ χαχάνισε.

Ο Φιν κοίταξε σοβαρά τον Κόμπυ.

«Λοιπόν, πρέπει να ξεκινήσουμε συντηρητικά – μικρά ποσά στην αρχή» είπε ο Κόμπυ. «Θα κάνουμε ένα δοκιμαστικό με τον Σφαιράτο».

«Τριάντα ευρώπουλα θα πάρει για αρχή ο Σφαιράτος, όχι παραπάνω» αποκρίθηκε ο Φιν, γνέφοντας αποφασιστικά.

Εγώ σήκωσα τα μάτια προς το μέρος του. «Πόσα ήθελε;»

«Και τα εξήντα. Πρώτος κανόνας της τραπεζικής: ποτέ μη δανείζεις όλο το ποσό».

«Οι άλλοι κανόνες ποιοι είναι;» ρώτησα εγώ, που είχα αρχίσει να το διασκεδάζω. Οι δηλώσεις του Φιν έπρεπε να έχουν πάνω τους ταμπελάκι: «Το Υπουργείο Υγείας Προειδοποιεί...».

Ο Φιν γέλασε. «Δεν έχω την παραμικρή ιδέα».

«Καλά, εσύ δεν κάνεις διοίκηση επιχειρήσεων στο τμήμα των αριστούχων με τον Ράφο;» ρώτησα.

Ο Κόμπυ έσκασε ένα χαμόγελο. «Τη διάνοια».

«Απλώς δεν έχει αναγνωριστεί ακόμα...» είπε ο Φιν, δείχνοντας τη δυσφορία του με μια γκριμάτσα.

Άνοιξα το στόμα μου για να απαντήσω.

«Εντάξει, εντάξει» συνέχισε ο Φιν. «Ο κύριος Ράφερ-τυ είναι μέλος της MENSA, έχει απ' τα ψηλότερα IQ, έχει βγάλει τρία μπεστ σέλερ και είναι ημιδιάσημος τώρα που μεταδίδει την αγάπη του για τα οικονομικά μέσω των ερτζιανών. Αλλά όπως λέω κι εγώ...»

«Πώς γίνεται ένα μέλος της MENSA να κάνει άλγεβρα στο σχολείο και τις φορολογικές δηλώσεις κάτι κτηνοτρόφων στον διαόλου τη μάνα;» ολοκλήρωσα τη φράση του.

Ο Φιν συμφώνησε. «Ακριβώς».

«Κεφάλι!» φώναξε ο Πάμπλο, σεντράροντας πάνω από τον φράχτη.

Μετά περάσαμε λίγη ώρα σουτάροντας σ' ένα φανταστικό τέρμα, με τον Γκέμπ στον ρόλο του τερματοφύλακα – ή, ακριβέστερα, του στόχου, που έστεκε κάπου εκεί όπου φανταζόμασταν το τέρμα, παίζοντας παιχνίδια στο κινητό του.

«Λοιπόν, είσαι μέσα, Λουκ;» ρώτησε ο Φιν πλησιάζοντάς με όταν τελειώσαμε με τα σουτάκια.

Εγώ δεν απάντησα. Δεν είχα πειστεί ακόμα. Το πιο πιθανό ήταν να καταλήξει κι αυτή η ιδέα θαμμένη δίπλα στα άλλα μας μεγάλα σχέδια που είχαν αποτύχει παταγωδώς τα τελευταία χρόνια. Κι επειδή εδώ έπαιζε και ζεστό χρήμα, αυτή τη φορά θα είχαμε και θύματα. Ομολογουμένως, κάτι μέσα μου ψόφαγε να το ρισκάρει όπως ο Φιν. Και σ' αυτό ακριβώς πόνταρε κι εκείνος.

Μισόκλεισα τα μάτια και σήκωσα το χέρι μου για να κρύψω τη λάμψη του ήλιου, και το βλέμμα μου συναντήθηκε με το πειστικό βλέμμα του Φιν.

«Έλα, ρε Λουκ... Μέχρι και ο Κόμπυ είναι μέσα».

Σήκωσα το φρύδι. «Είμαι σίγουρος ότι δε χρειάστηκε πολλή ενθάρρυνση. Ο Κόμπυ συγκινείται και μόνο που βλέπει κομπιουτεράκι».

Ο Φιν χαμογέλασε. «Γι' αυτό σε θέλω και σένα μαζί, ρε Λούκυ... Κοίτα ποιους έχω δίπλα μου. Σε χρειάζομαι για να μη με τρελάνουν».

Ακολούθησα το νεύμα του, που κατευθυνόταν εκεί όπου ο Κόμπυ εξηγούσε με ενθουσιασμό τους φυσικούς νόμους του τέλειου κοντρόλ της μπάλας στον κάπως πελαγωμένο Πάμπλο.

Ο Φιν ήρθε πιο κοντά. «Θα είναι κρίμα να χάσεις αυτή την ευκαιρία, Λουκ. Εδώ έχουμε χτυπήσει φλέβα. Το νιώθω».

Την είχα ακούσει κι άλλη φορά αυτή την ατάκα.

«Άσε που μπορεί να σου χρειαστούν τα λεφτά...» πρόσθεσε, με χαμηλή, συνωμοτική φωνή.

Γύρισα και τον κοίταξα. «Τι θες να πεις;»

Ο Φιν ανασήκωσε αθώα τους ώμους. «Τίποτα».

Συνήθως μπορούσα να καταλάβω πότε με έπαιζε ο Φιν. Τον κοιτούσα να στρώνει προσεκτικά το ξανθό μαλλί του, σχηματίζοντας τη φημισμένη μοϊκάννα του.

Η αλήθεια είναι πως η συμμετοχή μου θα έδινε κάποια αξιοπιστία σ' αυτή την ιδέα. Ο Φιν είχε τσαλαπατήσει ασύστολα πολύ κόσμο. Το κούτελό του δεν το έλεγες και καθαρό. Το ήξερε ο Φιν, το ήξερα κι εγώ. Κι αυτό ήταν το διαπραγματευτικό μου όπλο.

Πήγαμε προς την πύλη.

«Εντάξει» είπα. «Πόσα θα χρειαστώ;»

«Εκατόν πενήντα» απάντησε αμέσως ο Φιν.

Οι αποταμιεύσεις μου ήταν 463,76 ευρώ. Με έπαιρνε.

«Ούτε να το σκέφτεσαι» αντιγύρισα. «Εβδομήντα πέντε».

«Εκατό».

«Έγινε». Ήμουν ευχαριστημένος. Ήξερα πως ο Κόμπυ και ο Φιν είχαν βάλει από εκατόν πενήντα.

Σταμάτησα. «Τα κέρδη διά τρία;»

Ο Φιν έκανε μια γκριμάτσα. «Κοίτα... Τριάντα τοις εκατό, τριάντα τοις εκατό – και σαράντα τοις εκατό για μένα. Στο κάτω κάτω, δική μου ήταν η ιδέα».

Χάπατο.

